

LBRIS

We know
books

gama
imago®

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WILLIAMSON LARA

Un supererou adevărat / Lara Williamson ; trad. din lb. engleză de
Georgian Toader. - Iași : Gama, 2021

ISBN 978-606-056-180-4

I. Toader Georgian (trad.)

821.111

Spaghetti-Hoop Boy

First published in the UK in 2017 by Usborne Publishing Ltd.,

Usborne House

Text © Lara Williamson, 2017

©Editura Gama, 2021, pentru traducerea în limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și prin orice formă, punerea la dispoziția publică, inclusiv pe internet, în scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului drepturilor de autor constituie încălcări ale legislației referitoare la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc în conformitate cu legile în vigoare.

Editor: Diana Mocanu

Redactor-șef: Diana Soare

Redactor: Anca Fikker

Tehnoredactor: Anamaria Țăranu

Corector: Raluca Știrbu

www.edituragama.ro

UN SUPEREROU ADEVĂRAT

LARA WILLIAMSON

Traducere din limba engleză de Georgian Toader

Mă numesc Adam Butters și îmi plac foarte mult benzile desenate. Personajele mele preferate sunt Zorbitanii, creaturi mici și verzi care locuiesc pe Lună. Eu nu locuiesc pe Lună, ci pe planeta Pământ, într-un apartament de la ultimul etaj al blocurilor-turn Pegasus Park Towers, numărul 53. Îmi plac vremea însorită și vechiul meu ursuleț de pluș, îmi place să mă dau de-a dura și să mănânc inele de spaghete¹ (dar nu în același timp). Am o căciulă cu moș pe care o port pentru că mă face să mă simt în siguranță. Când se udă, colegii mei de clasă sunt de părere că miroase a câine, dar mie nu-mi pasă. Noi chiar avem un câine, însă el nu miroase a câine, pentru că nu există. Este un câine invizibil pe nume

¹ În limba engleză: *spaghetti hoops* – paste sub formă de inelușe, gata preparate cu sos de roșii și ambalate în cutie de conserve (*n. red.*).

Covridog, care aparține surorii mele Velvet, în vârstă de șase ani. Am și o soră mai mare, care din păcate chiar există. Numele ei este Minnie. Însă cele mai importante persoane din viața mea sunt mama și tata, iar locul meu preferat din tot universul este alături de ei.

Pe tatăl meu îl cheamă Clark și el e cel care m-a făcut să-mi placă benzile desenate – și lui îi plac foarte mult Zorbitanii. Sinéad, mama mea, e cea mai tare. Îmi spune mereu că sunt inima ei, ceea ce e puțin caraghios, pentru că are propria inimă. Cred că vrea să spună că sunt mereu în inima ei. Iar inima mamei e mare, cel puțin tot atât de mare cât Marte² (planeta, nu batonul de ciocolată). Mama spune că semăn cu ea, dar asta e imposibil. Faza e că nu pot să semăn cu mama, pentru că ea nu-i mama mea adevărată. Nici tata nu-i tatăl meu adevărat.

Ieri, învățătoarea mea, doamna Chatterjee, a venit cu strălucita idee de a face un proiect cu arborele nostru genealogic. Asta m-a făcut să-mi aduc aminte că sunt adoptat. A fost prima oară când m-am gândit la mama mea adevărată, de la ultima mea zi de naștere încoace. Doamna Chatterjee a spus că acest proiect ne va ajuta să descoperim o mulțime de lucruri despre noi înșine și despre cei dragi, însă chestia e că eu știu deja totul despre familia mea. În schimb, aș vrea să aflu mai multe despre mama mea adevărată. Așa că am decis să-mi fac arborele genealogic pornind de la ea.

Sincer să fiu, există câteva frânturi din trecutul meu pe care le cunosc deja, pentru că mi le-a spus mama. Prima este că am fost adoptat când eram foarte mic. Mama și tata m-au

² În limba engleză: Mars (n. trad.).

adus acasă, în apartament, și au dat o petrecere de bun venit în cinstea mea, iar Minnie – care avea patru ani pe atunci – mi-a făcut un cadou. Apoi am început să plâng și, zice mama, ea s-a aplecat asupra mea, eu m-am uitat la ea cu ochii în lacrimi, ea m-a luat în brațe, iar apoi eu am zâmbit. A fost un moment minunat. „Te-am ținut în brațe”, a spus mama. „Dar în realitate te-am ținut în inima mea”.

Un alt lucru, pe care mama mi l-a spus când aveam șapte ani, este că există un plic important pentru mine și că îl pot deschide doar când voi împlini șaisprezece ani. La vremea aceea, un plic nu părea deloc interesant, dar acum am unsprezece ani și chiar mă întreb dacă nu cumva înăuntru se află anumite răspunsuri. Cum ar fi: de unde vin, unde m-am născut, care e numele mamei mele adevărate și din ce motiv a renunțat la mine. Poate că mama nu știe aceste lucruri, însă, dacă vreau să fac un proiect cu arborele genealogic, eu trebuie să le aflu.

Vedeți voi, doamnei Chatterjee îi place să folosim informații concrete când facem proiecte. Zice că informațiile sunt ca niște ancore. Și abia când a spus asta mi-am dat seama... Eu nu am nicio ancoră, pentru că nu cunosc informații concrete despre mine sau despre locul de unde vin. Așa că trebuie să fac ceva în privința asta.

Astăzi este vinerea dinaintea vacanței. După ore, doamna Chatterjee ne-a dat temă pentru săptămâna de vacanță. Toată lumea a oftat când a auzit-o spunând:

— Adunați cât mai multe informații, ca să puteți începe lucrul la arborele genealogic când ne întoarcem la școală.

— Acesta va fi cel mai important proiect pe care-l veți realiza vreodată.

Așa că acum sunt acasă și îmi privesc caietul, alb ca zăpada fără vreo urmă de pas, deși stau cu creionul în mână de douăzeci de minute. Afară, furtuna sfichiuieste blocul-turn. Vântul zgâlțâie cutia de scrisori ca un monstru furios. Îi simt respirația rece cum alunecă de-a lungul holului, cum pătrunde în rotocoale în camera mea și cum își încheștează degetele în jurul pieptului meu. Tremurând ușor, mă ridic din pat și mă duc să mă uit pe fereastră cu degetele lipite de geam, lăsând în urmă zece cerculețe de căldură. „Ce proiect stupid!”, mormăi. „De ce sunt eu singura persoană care nu-și cunoaște mama și nu-și poate face proiectul cum trebuie? Se pare că nu voi primi nicio steluță aurie.” Din depărtare se aude un bubuit, scânteierile fulgerelor incendiază norii și atunci îmi dau seama: tot ce trebuie să fac este să găsesc plicul.

Chiar dacă nu am șaisprezece ani, mama zicea mereu că e important și că îl păstrează pentru mine. Acum îmi doresc acel plic mai tare decât prima ediție a unei reviste de benzi desenate cu cadou. Și știu că ar trebui să o întreb pe mama dacă mi-l dă, dar în ultima vreme a fost puțin stresată și înlăcrimată – deși a încercat să ascundă asta – și nu aș vrea să o supăr. Așa că mă îndepărtez de fereastră, traversez camera și deschid ușa, pentru ca apoi să mă furișez în vârful

picioarelor pe hol înspre camera părinților mei. Logica îmi spune că plicul trebuie să se afle undeva acolo. Dar, când să pun mâna pe clanță, Velvet apare de nicăieri și îmi dă un ghiont în spate, spunând că merge la bucătărie. Apoi mă întrebă ce fac.

— Caut un plic, îi spun.

Uneori, adevărul atrage mai puțin atenția decât o minciună inventată pe loc. Și strategia funcționează, pentru că Velvet, complet dezinteresată, își bagă degetul în nas și începe să se scobească.

— Eu caut laptele cu ciocolată.

— Ei bine, nu o să-l găsești în nas.

Velvet face fața aia despre care bunica zice că va rămâne așa dacă te strâmbi prea des și pleacă spre bucătărie. În timp ce deschid ușa de la dormitorul părinților și mă cufund în penumbră, aud murmurul vocii lui Minnie, care-și repetă replicile pentru rolul din piesa de teatru a școlii. Îl aud și pe tata râzând de ceva de la televizor, apoi pe mama spunându-i că aproape i-a spart timpanele și iar pe tata zicând că n-are ce face dacă așa e râsul lui. Iar Velvet deschide ușa frigiderului, făcând sticlele dinăuntru să zdrăngăne. Însă, mai tare decât orice, aud bătăile puternice ale inimii mele.

Plicul nu se află sub pat, nici în noptiere. În noptiera tatei nu văd decât o grămadă de insigne ce promovează atelierul lui de copiat chei, Surelock Homes³. Tatei îi place mult să lucreze cu mâinile; copiază chei la muncă, iar acasă

³ Surelock Homes e un joc de cuvinte inspirat de numele celebrului detectiv fictiv Sherlock Holmes; numele a fost modificat sugestiv în Surelock Homes („case cu încuietori sigure” n. trad.).

creează modele după personajele din benzile desenate. Mama se plânge mereu că apartamentul e prea mic pentru modele de Batman în mărime naturală, dar tata le face oricum. În camera mea am un Zorbitan în mărime naturală pe care l-a făcut tata. Spre norocul meu, un Zorbitan în mărime naturală îmi ajunge doar până la genunchi.

Oricum, nu am găsit plicul nici în noptiera mamei. Nu ține acolo decât o mulțime de chei, pe care tata le-a copiat ca să-și exerseze tehnica. Îmi aduc aminte când mama a spus că n-are nevoie de zece chei care să-i ocupe sertarul, iar tata i-a zis să se bucure că nu sunt zece *mămuțe*⁴, pentru că ar fi ocupat și mai mult spațiu, iar noi am râs în hohote. Mi-aș dori ca mama să râdă din nou așa, pentru că atunci când ea e tristă, mă întristez și eu, apoi mă ascund sub căciula mea cu moț. Tata nu e niciodată trist. De fapt, uneori zici că-i actor de comedie, dar nici măcar glumele lui nu par să o mai înveselească acum pe mama. Deasupra mormanului de chei se află un fluturaș promoțional pentru un loc numit Bellybusters, ce promite să te transforme *dintr-o persoană sedentară într-o zeiță* în doar câteva luni, dar asta e tot.

Inima încă îmi bate cu putere când ajung la măsuța de toaletă, deschid sertarul și, deodată, totul pare învăluit de o lumină aurie – pentru că înăuntru văd un plic pe care scrie: **PENTRU ADAM. NU DESCHIDE PÂNĂ LA ȘAISPREZECE ANI.** Măinile îmi tremură de parcă țin o pereche invizibilă de maracas⁵, iar apoi fac ce ar face orice băiat isteț în vârstă de unsprezece ani: ignor ce scrie și deschid plicul.

⁴ Joc de cuvinte bazat pe asemănarea termenilor *key* - „cheie” și *monkey* - „mămuț” (n. red.).

⁵ Instrument muzical de percuție sud-american, construit dintr-o nucă de cocos care conține grăunțe și nisip (n. trad.).

Afară, un fulger despică cerul în două, iar dormitorul se luminează pentru o clipă, în timp ce scot din plic o foaie de hârtie. Data mea de naștere este în partea stângă – aceeași dată, același an. Locul nașterii e Pegasus Park, iar asta presupun că înseamnă Spitalul „Pegasus Park”. Însă pe hârtie nu apare numele meu. În timp ce mă aplec, încercând să citesc acele cuvinte, gura mi-e uscată ca un biscuit pe Marte. E numele meu pe plic, iar data de naștere coincide, deci trebuie să fie certificatul *meu* de naștere. Însă numele de pe foaie este Ace Walker. Când îmi pică fisa (de la înălțimea turnului Eiffel), îmi dau seama că, la naștere, eu am primit numele Ace.

Pe acea hârtie mai apare un nume: Rose Walker. Acesta trebuie să fie numele mamei mele adevărate. Ceva vâjâie în mine și am senzația că sângele îmi circulă prin corp cu viteza unei mașini de curse. Mama mea adevărată m-a numit Ace⁶. De ce oare?

Încep să mă gândesc la acest cuvânt. E un nume oarecum ciudat. Destul de diferit de Adam. Dar, în același timp, un nume destul de cool. Vreau să spun: un as e grozav! Deci, dacă numele meu este Ace, înseamnă că așa sunt și eu. Ba chiar seamănă puțin și cu numele supereroilor din revistele mele de benzi desenate. „Adam” nu e un nume de supererou – Adam e un nume pe care l-ar purta numai un băiețel care se ascunde în căciula lui cu moț. Dar Ace... Chiar aș putea să fiu un as?

De afară se aude un pârâit de tunet ce sună ca atunci când muști dintr-o înghețată cu glazură de ciocolată. Că sunt entuziasmat este puțin spus. Numele meu este Ace... ca al

⁶ În limba română: „as” (n. trad.).

unui supererou... Mă mai gândesc la asta câteva clipe și mă pomenesc că zâmbesc cu gura până la urechi. Asta fiindcă întotdeauna zâmbesc când citesc reviste cu supereroi. Supereroii fac oamenii fericiți. Dacă ești fericit, înseamnă că nu ești sătul de toate sau prost dispus. Dintre toți oamenii, mama e cea care are cea mai mare nevoie să fie înveselită, iar eu știu exact cum să fac asta. Voi fi un supererou! Da!

Nu doar mama va fi fericită. Toată lumea mă va iubi. Voi fi ales primul în echipa de fotbal, nu ultimul. Asta e *belea*, dar *belea* într-un sens bun, nu ca atunci când dai de bucluc. Sunt în al nouălea cer. Și nu doar că voi fi un supererou, dar am aflat și numele real al mamei, ceea ce înseamnă că voi putea realiza cel mai tare proiect *din toate timpurile*. Deja îmi imaginez totul. Deasupra numelui meu va străluci cea mai mare stea aurie, poate chiar o constelație întreagă. Doamna Chatterjee va spune că arborele meu genealogic e incredibil, iar eu voi răspunde că asta se datorează faptului că e arborele unui supererou. Desigur, voi fi și modest. Voi spune că n-am încercat decât să fac pe toată lumea fericită. Mi-a fost predestinat.

Între timp, un fulger mă readuce cu picioarele pe pământ și inundă din nou camera într-un argintiu electric. Se aude încă un bubuit, iar când ridic privirea, pot să jur că e o umbră la ușa dormitorului, însă când mă uit mai atent, nu-i nimeni acolo. Mi-ar plăcea să păstrez plicul și să-l iau în camera mea ca să-l studiez mai bine, dar e prea riscant;

e posibil ca mama să-și dea seama că lipsește. După ce mă mai uit o dată în plic, să văd dacă nu mi-a scăpat ceva, pun certificatul de naștere înapoi și încerc să sigilez plicul cu salivă, înainte să-l pun la loc în sertar și mă îndrept spre camera mea.

Caietul meu nu mai e gol. Am început să-mi fac tema în urmă cu douăzeci de minute: am scris *ACE* cu litere mari și am desenat fulgere care ies din numele meu. Dedesubt am încercat să desenez o roză cu tulpina lungă, care să o reprezinte pe Rose, mama mea adevărată, dar arată mai degrabă ca o pată pe băț. Am scris data mea de naștere și că m-am născut la Spitalul „Pegasus Park” (cred). Pagina se umple frumos cu informații, mai ales că am scris „Pegasus Park” cu litere mari, ca de benzi desenate.

„Voi fi Ace”, îmi tot repet.

Oricine iubește supereroii, pentru că ei sunt nemaipomeniți.

Când voi fi și eu supererou, toată lumea va fi fericită – inclusiv mama. În timp ce o desenez pe Ganymede – care e cea mai mare lună a lui Jupiter – lângă toate chestiile legate de Ace din caiet, mama bate la ușă și, când intră, simt că obrazii îmi iau foc. Sunt convins că pe față mi se poate citi limpede vinovăția, dar probabil că e scrisă cu cerneală invizibilă, pentru că mama pare să nu bage de seamă – și

nici de plicul desfăcut din sertar nu pomeneste, așa că e clar că habar n-are ce-am făcut. În schimb, îmi spune:

— Camera ta, Adam...

Mama se uită la Zorbitanul din colț și clatină din cap.

— E micuță, nu-i așa? Cred că e timpul să redecorăm.

Am putea scăpa de tapetul acesta vechi cu benzi desenate.

— Dar mie îmi place, mă împotrivesc.

Tata a rupt o mulțime de pagini din reviste vechi de benzi desenate și le-am lipit împreună. Când mă plictisesc, pot să citesc poveștile, și chiar nu contează de câte ori le citesc, că tot mă binedispun. Preferata mea este o poveste despre Zorbítani. Aceștia îl caută pe creatorul lor, Marele Stăpân al Lunii. Când îl vor găsi, inimile lor de smarald vor străluci cu o lumină roșie, iar ei vor trăi pentru totdeauna împreună. Mama spune că tapetul cu benzi desenate e drăguț, dar că trebuie să utilizăm cât mai bine spațiul din camerele mici și că tot apartamentul ar trebui renovat.

Apartamentul este mic, mama are dreptate. Mama și tata au o cameră, eu am una, iar Minnie și Velvet o împart pe a treia – deși Minnie a desenat o linie roșie de-a lungul podelei și nimeni nu are voie să calce în jumătatea ei. Însă, chiar dacă e mic, apartamentul e grozav, pentru că îți dă impresia că locuiești deasupra întregii lumi și că poți atinge stelele dacă întinzi mâna.

— Nu vreau să schimb nimic la camera mea, îi răspund. Îmi place așa cum e.

Dându-se bătută, mama dă din cap și zice că a fost doar așa, o idee. Apoi se apropie să se uite la caiet, pe care sunt nevoit să-l închid rapid, pentru că nu vreau să vadă ce am

desenat. Și, mai ales, nu vreau ca mama să vadă că am scris „ACE”, pentru că atunci ar intra la bănuieli.

— Nu-i nimic important, spun eu, în timp ce graba cu care închid caietul face ca moțul căciulii să sară pe spate.

Dar *este* important. După ce mama iese din cameră, iau din nou creionul și șoptesc ca pentru mine: „Informațiile legate de arborele meu genealogic pentru acest proiect *sunt* importante. Vreau să aflu mai multe, să o surprind pe doamna Chatterjee și să primesc o steluță aurie – poate chiar două”. Vârful creionului împunge hârtia. Îl las să danseze ușor în cercuri pe pagină. Știu că mama s-ar supăra dacă și-ar da seama că am căutat certificatul de naștere, dar asta fiindcă în ultima vreme a avut o mulțime de probleme pe cap. Și nu e doar faptul că pare puțin tristă și îngrijorată – vorbește mereu în șoaptă cu tata, iar apoi se oprește când intrăm noi în cameră.

Mă uit la pagină și văd că am desenat un supererou. Dacă aș fi eu acest supererou, aș fi atât de minunat, încât mama s-ar înveseli cu siguranță. Totul ar fi perfect și toată lumea ar fi fericită. Asta îmi doresc cel mai mult pe lume.

Vârful creionului se rupe.